

MAHKÛM (KIZIM İÇİN)
Kader Hasanođlu

MAHKÛM (KIZIM İÇİN)

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Ceren Koç
Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civelez
Kapak Tasarım: Yusuf Efe Civelez

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Haziran 2026
ISBN: 978-625-8579-86-4
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

Kader Hasanođlu

TEŐEKKÜR

Kalbimde her ismin yeri farklı ama bu yolda yanımda olan birine ayrıca teőekkürlerimi sunmak istiyorum.

Beni maddi - manevi destekleyen ve umutsuzluk girda-
bından kurtaran canım kardeőim Ömer Karumçu'ya özellikle teőekkür ediyorum.

İyi ki varsın.

YAZAR HAKKINDA

Kader Hasanođlu, 1988 yılında Bingöl'de doğdu. Liseyi Kız Meslek Lisesi - Çocuk Gelişimi bölümünde okudu. Laboratuvar ve Veterinerlik Sağlık bölümü mezunu. Bir yıl boyunca Bingöl Sevgi Evlerinde görev yaptı. Evli ve üç çocuk annesi.

1. BÖLÜM

Çılgılığıyla uyandım. Gün ışığı odaya vurmaya başlıyordu artık. Hâlâ çılgık atıyordu. Apar topar terliklerimi giyip odasına doğru koştum. Koridor o an bana hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Ayça'nın çılgılığı hâlâ kulaklarımdaydı. Kapısını açtım. Kan ter içinde kalmış, yatağında doğrulmuş ağlıyordu. Bir koşu yanına vardım:

— Ne oldu kızım? Buradayım. Yanındayım. Kâbus gördün sanırım.

Kızım sayıklıyordu. Hıçkırıklara boğulmuştu. Ona sımsıkı sarıldım:

— Geçti, buradayım.

— Anne, yanımda kal. Gitme yatana kadar.

— Olur, gitmem. Merak etme. Ben hep senin yanındayım.

Ayça o hâlde uyuyakaldı. Benim içimde huzursuzluk vardı. Çünkü bu kâbuslar sık sık oluyor, beni tedirgin ediyordu. Ne olduğunu öğrenecektim. Kızım gözümün önünde eriyordu. Bunun sebebini er ya da geç bulacaktım. Ben de kızımın yatağında uyuyakalmıştım. Kalktığımda gün ışığı odayı doldurmuş, duvarlar kızıla boyanmıştı. Yavaşça kalktım. Kızımı uyandırmaktan korktuğumdan sessizce odadan çıktım. Kahvaltı hazırlarken uyanmıştı.

— Günaydın canım.

— Günaydın anne. Yanımda mı yatmıştın?

— Evet. Gece kâbus gördün. Çılgılığına koştum. İyi misin kızım?

Kızımın yüzü değişti birden.

— Hatırlamıyorum anne.

Benim merakım körüklenmişti. Artık dikkat edecektim kızıma, tavırlarına. Ayça çabucak okul kıyafetlerini giyerken çayını dolduruyordum.

— Anne, geç kaldım. Servis gelecek.

— Tamam. Çayını iç. Sonra gidersin.

O hazırlanırken telefonuna mesaj geldi. Göz ucuyla takip ediyordum. Kızım bir hışımla telefonu eline aldı. Rengi sararıyor, elleri titriyordu.

— Ne oldu kızım?

— Bir şey olmadı anne. Okula geciktim.

Kaçarcasına uzaklaştı. Merakım iki kat artmıştı. Sanki mesaj atan kayıtlı olmayan bir numaraydı. Tam görememiştim.

Gün boyunca kızımın gelmesini yüreğim ağzımda bekledim. Evde duramıyordum. Duvarlar üzerime geliyordu.

Ayça'nın bir derdi vardı. Bu çok belliydi. Çünkü çok değişmiş ve durgunlaşmıştı artık. Ne babasıyla ne de benimle konuşmadan direkt odasına geçirdi. Babasının da dikkatini çekmişti. Bana ne olduğunu sorardı. Ben de geçiştirirdim ama bilirdim ki kızım eskisi gibi değildi. Sorduğumda da yorgunum deyip kapatırdı konuyu.

O akşam da bizi geçiştirip odasına kaçtı tekrar. Bu böyle olmayacaktı. Peşinden odasına gittim. Telefonuyla uğraşırken telefonunu elinden kaptım. İşte o sırada mesajlar gözüme ilişti.

— Kızım, kim bu? Nasıl mesajlar bunlar böyle? deyince kızım ağlamaya başladı.

— Anne, benim suçum yok.

Tekrar ağlıyordu. Sakinleşmesini bekledim. Gözlerinin içine bakıyordum. İçim yanıyordu ama belli etmedim. Ellerinden tutup yatağına oturttum.

— Şimdi anlat bakalım neler oluyor? Kaç gecedir farkındayım ki bir şey var. Üzerine gelmek istemedim. Bir derdinin olduğu belli. Bana anlatabilirsin kızım. Ne olursa olsun ben hep senin yanındayım.

Kızım gözyaşlarını silip anlatmaya başladı. Komşumuzun eşi kızımı taciz ediyor, rahat bırakmıyormuş. Üstelik takip edip mesajlar atıyor, kızımı her gördüğü yerde sıkıştırıyormuş. Bunları duyunca başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. O anda her yer sanki dönüyordu. Kızımı göremiyordum. Ona attığı tüm mesajları okuduktan sonra:

— Bu konuyu burada kapat. Baban duymasın. Gerisi benim işim.

— Anne, ne yapacaksın? Biliyorsun, eşi bizim gidip geldiğimiz komşumuz. Ben bu yüzden konuşamadım. O pislik de bu durumdan yararlandı hep.

— Sen merak etme artık. Korkma, hep senin yanındayım. Sana asla zarar veremez. Şimdi yat uyu.

O gece benim kâbusum olmuştu. Eşime yansıtamıyordum. Sabaha kadar yatamadım. Tüm evi dolaştım. Gözlerim kan çanağına dönmüştü. Kızım o sabah kâbuslarla uyanmamış, daha sakin kalkmıştı. Sanki üzerindeki tüm yükü benim omuzlarıma bırakıp rahatlamıştı. Ben ise altında eziliyordum.

Adamı tanıyordum. Evine gidip konuşmayı düşündüm. Kızımı ve eşimi yolcu ettikten sonra gitmeye karar verdim ama ayaklarım geri geri gidiyor, kaldırımdaki taşlar dağ gibi olup yolumu engelliyordu. Bir türlü binaya ulaşamıyordum. Kapılarına vardığımda kalbim küt küt atmaya başladı. Ellerim terliyor, nefesim daralıyordu. Soluklandıktan sonra kapıyı çaldım. Açan oydu:

— Buyurun Leyla Hanım. Eşim evde yok.